

Sygn. akt II CSK 537/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia - [...] Oddziału
Wojewódzkiego w [...] przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 marca 2016 r., oddalającego powództwo o zapłatę z tytułu świadczeń nienależnie pobranych przez pozwanego oraz kar umownych. Zdaniem powoda, pozwany nieprawidłowo wykonał badania gastrokopii i kolonoskopii w warunkach hospitalizacji pacjentów, podczas gdy wystarczające było przeprowadzenie ich w warunkach laboratoryjnych. Sądy obu instancji stanęły jednak na stanowisku, że powód nie wykazał, by w okolicznościach sprawy z całkowitą pewnością brak było przesłanek wskazujących na konieczność hospitalizacji pacjentów zwłaszcza, że nie zapewnił możliwości przeprowadzenia badań gastrokopii i kolonoskopii w warunkach ambulatoryjnych.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał on na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Sprowadza się ono, do wyjaśnienia, czy mimo braku spełnienia przesłanek z art. 58 i art. 132 ustawy z dnia 27 kwietnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1938 - tj. ze zm.) w związku z § 13 zarządzenia nr 93/2008/DSOZ Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 22 października 2008 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne, w związku z art. 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.) i w związku z art. 30 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i dentysty (Dz.U. z 2017 r., poz. 125 ze zm.) Narodowy Fundusz Zdrowia powinien ponosić koszty badań prowadzonych w warunkach hospitalizacji, mimo że można było je wykonać w trybie ambulatoryjnym, a zwłoka w ich przeprowadzeniu nie stwarzałaaby zagrożenia dla życia i zdrowia pacjentów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć kwestię z zakresu wykładni prawa, mającą precedensowy charakter, której wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy ma znaczenie dla sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną - równocześnie zaś przyczyni się do ogólnego rozwoju prawa, mając znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ. i z dnia 4 października 2017 r., I CSK 175/17, nie publ.).

Kwestia wskazana przez skarżącego nie odpowiada tej przesłance. Po pierwsze, na tle argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie można stwierdzić, by wykładnia wskazanych przepisów miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wynika z wyводу Sądu Apelacyjnego, w sprawie nie budziło wątpliwości, że powód powinien być, co do zasady, zobowiązany do ponoszenia kosztów leczenia w warunkach hospitalizacji jedynie przy spełnieniu przesłanek wynikających z umowy zawartej z pozwanym i z obowiązujących przepisów prawa. Równocześnie jednak, zdaniem tego Sądu, powód nie wykazał w dostatecznym stopniu, by w przypadku zakwestionowanych zabiegów brak było podstaw do hospitalizacji pacjentów. W szczególności nie zaoferował dowodów z których możnaby wywieść, że posiadane przez tych pacjentów skierowania do szpitala były nieuzasadnione i powinny być zakwestionowane jako zbędne z perspektywy zgodności z sztuką medyczną i wymogami umowy łączącej strony,

zwłaszcza w sytuacji nie zapewnienia przez powoda dostępności badań gastrokopii i kolonoskopii w ramach leczenia ambulatoryjnego. Skarżący formułując zagadnienie prawne wychodzi z wadliwego założenia, że wykazanie, iż badania gastrokopii i kolonoskopii z reguły mogą być przeprowadzone w warunkach ambulatoryjnych, automatycznie oznacza, że skierowanie pacjentów do leczenia szpitalnego było nieuzasadnione, skoro nie wykazano u nich chorób współistniejących. Tymczasem z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³§3 i 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że w okolicznościach sprawy, w stosunku do konkretnych pacjentów, skarżący nie wykazał, by cel leczenia mógł być osiągnięty przez leczenie ambulatoryjne. W konsekwencji przyczyną oddalenia powództwa było stwierdzenie, że powód nie wykazał, by świadczenia medyczne były udzielane niezgodnie z umową łączącą strony, a nie kwestia objęta zagadnieniem prawnym.

Po drugie, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało sformułowane w bardzo lakoniczny i pobieżny sposób. Zawiera ono jedynie bardzo ogólne wskazanie problemu, bez jakiegokolwiek szerszej argumentacji. Nie wskazano zwłaszcza, w czym miałyby wyrażać się wątpliwości co do rozumienia tej kwestii, a nawet nie odniesiono się wyczerpująco do sposobu jej ujęcia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Po trzecie, problem sformułowany przez skarżącego ma w znacznej mierze charakter kazuistyczny, sprowadzając się do pytania o sposób rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, na której tle zostało sformułowane. Nie zawiera ono w sobie bardziej uniwersalnego problemu prawnego, który mógłby stać się przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego - i przyczynić się w istotnym stopniu do rozwoju prawa.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października

2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. (Dz. U. z 2015, poz. 1804 ze zm.).

aw

jw